

רע"פ 1899/22 - פארס אלקרעאן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1899/22

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: פארס אלקרעאן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע ב-ע"פ 22868-12-21 מיום 2.3.2022 שניתן על ידי השופטים י' עדן, ע' כהן ו-ג' דניאל

בשם המבקש: עו"ד מוטי יוסף

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופטים י' עדן, ע' כהן ו-ג' דניאל) ב-ע"פ 22868-12-21 מיום 2.3.2022, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (השופט א' דורון) ב-ת"פ 59270-02-21 מיום 4.10.2021 ומיום 7.11.2021, בהתאמה.

2. כמתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 22.2.2021 בשעה 12:30 או בסמוך לכך, החלה התארגנות למחאה בכניסה ליישוב מולדה בעקבות פעילות של "הפיכות קרקע" אשר בוצעו בפזורת היישוב (להלן: ההפגנה).

המבקש ושניים נוספים (להלן: נאשמים 1 ו-3) הגיעו למקום יחד עם המון רב, ולקחו חלק בהפגנה. כוחות משטרה הגיעו גם כן למקום לשם שמירה על הסדר הציבורי, והתפתחו עימותים בין אלו לבין הנוכחים.

כמפורט בהמשך, המבקש ואחרים, לרבות יתר הנאשמים, נטלו אבנים וידו אותן לעבר השוטרים. כתוצאה מיידוי האבנים נפגעו שני שוטרים, לאחד נגרמו שבר בקרסול ופגיעות שטחיות באמה ובברך; והאחר נחבל באחת מאצבעות כף ידו.

בגין האמור, יוחסה למבקש עבירה של הפרעה לשוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 275א לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק).

3. בתום הליך הוכחות, בית משפט השלום הרשיע את המבקש במיוחס לו, בקבעו כי הלה זוהה על ידי שלושה שוטרים שהבחינו בו כמי שיידה אבנים לעבר כוחות השיטור. נקבע כי עדויות השוטרים היו קוהרנטיות וברורות, ונתמכו האחת ברעותה - עדות השוטר ע.ת. 2 לפיה הבחין במבקש אשר זרק אבן לעברו ולא איבד קשר עין עד לתפיסתו; עדות השוטר ע.ת. 3 כי ראה את האירוע מהרגע שבו המבקש הרים אבן וזרק אותה עד לרגע מעצרו; וכן עדות השוטרת ע.ת. 12, אשר ראתה את המבקש כשהוא מתסיס ההמון וזיהתה אותו על פי הכאפייה שכיסתה ראשו ומרבית פניו.

הודגש כי מעצרו המידי של המבקש לאחר מעשיו תוך שלא אבד עמו קשר עין, מהווה "ראיה מוחשית ומובהקת" כלשון בית המשפט, ועל כן מעורבותו באירוע אינה ניתנת לסתירה.

למול אלה, בית משפט השלום העריך כי גרסת המבקש אינה אמינה והגיונית, הן משום שהיא נסתרת מינה וביה מול עדויות השוטרים והתמונות שהוגשו, והן על פי מבחן ההיגיון הפנימי שבדבריו. כן נדחתה גרסת המבקש כי היה קורבן להשלכת אבנים בעצמו, משהיא אינה נתמכת בראיות שהונחו לפני בית המשפט, כמו גם טענתו כי הגעתו למקום נעשתה בתמימות.

אשר לטענת המבקש בדבר אי-ביצוע השלמות חקירה, נקבע כי במצב דברים זה לפיו חומר הראיות בתיק מספיק להרשעתו - אין העובדה כי לא בוצעה השלמת חקירה מובילה לזיכויו. ממילא, כך נקבע, לא ידוע באופן מוחלט שכלל לא בוצעו השלמות אלה.

4. בגזר דינו, בית המשפט עמד על הסיכון המוחשי והממשי שהמבקש יצר במעשיו באשר לשלמות גופם של כוחות השיטור. הודגש כי חומרת העבירה נמדדת לא רק במעשים האישיים של כל אחד מהנאשמים, אלא יש לבחנה באספקלריה רחבה של המון רב שיידה אבנים גדולות בצוותא חדא לעבר שוטרים. צוין כי השלכת האבנים על ידי המבקש אומנם לא גרמה לפציעת השוטרים שנפגעו, אולם לא ניתן לזקוף נתון זה לזכותו - שכן מטרתו הייתה לפגוע בהם.

אשר למדיניות הענישה הנוהגת, בית המשפט עמד על שנת חקיקתה של העבירה מושא כתב האישום - 2015, ועל הצורך לצקת רף ענישתי ברור לעבירה זו על רקע עבירות דומות, ובפרט כאשר למד בית המשפט על רצון המחוקק להחמיר בעבירות מעין אלו.

בית המשפט הוסיף ונתן דעתו לעובדה כי המבקש, אינו תושב יישוב מולדה, בחר ליטול חלק בהפרות הסדר

אשר בוצעו על רקע הפעילות שבוצעה בקרקע הישוב על ידי גורמים רשמיים. הודגש כי המבקש במעשיו קרא תיגר על מוסדות השלטון ופעל באופן של כל דאלים גבר.

בהתחשב בכל אלו, ונוכח הפגיעה החמורה בערכים המוגנים, נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 7 חודשי מאסר עד 15 חודשי מאסר בפועל.

5. בקביעת עונשו של המבקש בגדרי המתחם, בית המשפט שקל את עברו הפלילי הכולל 2 הרשעות קודמות לרבות בעבירת התנהגות פרועה במקום ציבורי; הצורך בהרתעתו; וכן העובדה כי לא הוצג בעניינו אופק שיקומי. לצד זאת, בית המשפט הביא בנימוקיו לקולה, את הפגיעה הצפויה במבקש ובני משפחתו.

אשר על כן, נגזרו על המבקש מאסר בפועל בן 9 חודשים ו-15 ימים; 12 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות מסוג פשע, או ניסיון לעבור עבירה זו, למשך 3 שנים; וקנס בסך 4,000 ש"ח או 25 ימי מאסר תמורתו.

6. ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו - נדחה.

בית המשפט המחוזי קבע כי ממצאי העובדה של בית משפט השלום מעוגנים היטב בחומר הראיות, ו"אין כל מקום לספק" בדבר זיהוי המבקש. הודגש כי די בעדותו הברורה של השוטר ע.ת. 2, אשר לא נסתרה ולא נפגעה מהימנותה, כדי להביא למסקנתו המרשיעה של בית משפט קמא. הובהר כי לצד עדות זו אשר אינה מצריכה כל תוספת ראייתית, ישנן שתי עדויות נוספות שנשמעו מפי שוטרים, כאשר אחת מהן מהווה ראיה עצמאית נגד המבקש, והשנייה מחזקת את האחרות. לכך, התווספו ראיות חיצוניות נוספות, אשר המרכזית שבהן היא תמונה שצולמה בזמן אמת על ידי השוטר ע.ת. 2 לאחר מעצרו של המבקש. נוכח כל אלה, ומשגרסת המבקש הוערכה כלא מהימנה, נקבע כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הלה ביצע את המיוחס לו.

בהתחשב בחומרת העבירה בה הורשע המבקש ובעברו הפלילי, בית המשפט המחוזי סבר כי העונש שהושת עליו מצוי ברף התחתון ואף מקל עמו, ומשכך אין מקום להתערב בו. הודגש כי פגיעה שכזו בשלטון החוק מחייבת "מענה עונשי הולם" הכולל מאסר בפועל, אף "ממושך משמעותית" מזה אשר הוטל על ידי בית משפט השלום.

7. מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה טען המבקש כי בקשתו מעוררת שתי סוגיות עקרוניות החורגות מעניינו הפרטני.

הראשונה היא, "ההשלכה הראייתית על אי קיום השלמות חקירה היורדות לשורש הזיהוי". נטען כי אי ביצוע פעולות חקירה הנוגעות לזיהוי של המבקש כמי שיידה אבנים לעבר השוטרים - מעלה ספק סביר באשמתו וקושי לשלול גרסתו. על כן לשיטתו "כוחו של המחדל הראייתי" הוא בזיכויו.

הסוגיה השנייה שהמבקש מעורר, היא השלכתו של תיקון 113 לחוק העונשין ביחס למתחם הענישה בעבירה

בה הורשע, אשר אינה בגדר "שדה חרוש" כלשונו. נטען כי יש לבחון האם העונש שהוטל עליו עומד בהלימה לחומרת העבירה דנא, כאשר הודגש כי בגזר דינו אף לא נשקלה האפשרות לבחון ריצוי העונש בדרך של עבודות שירות.

נוכח כל אלה, המבקש הוסיף וטען כי מתעוררת בעניינו "תחושת אי צדק מהותית", המצדיקה אף היא מתן רשות ערעור.

דיון והכרעה

8. דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי בית משפט זה לא יעתר לבקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי", אלא אם הבקשה מעלה סוגיה משפטית עקרונית, החורגת מעניינו הפרטני של המבקש, או אם מתעוררים שיקולי צדק ייחודיים, לרבות עיוות דין (רע"פ 1705/22 אלצראיעה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (14.3.2022); רע"פ 1383/22 גאבר נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (8.3.2022)).

זאת ועוד, המבקש מלין הלכה למעשה גם על חומרת עונשו, אשר כידוע רשות ערעור בעניין זה תינתן במקרים חריגים בלבד, בהם ניכרת סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות (רע"פ 811/22 עבד אלחק נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (8.2.2022)).

הבקשה שלפניי אינה נמנית עם מקרים חריגים מעין אלו, ודי בכך כדי לדחותה.

9. למעלה מהנדרש, ובשים לב למכלול הראיות שהונחו לפני בית משפט השלום, אני סבור כי אשמתו של המבקש הוכחה מעבר לכל ספק סביר. כעולה מעדות ע.ת.2, השוטר ראה את המבקש מיידה אבנים לעברו, דלק אחריו ללא שניתק ממנו קשר עין, ועצרוהו לאחר מטרים ספורים. עדות זו הוערכה כמהימנה וקוהרנטית, כמו גם עדויות שאר השוטרים. כל אלה ועוד, אל מול גרסת המבקש, אשר נקבע כי לא ניתן ליתן בה אמון לנוכח הסתירות העולות ממנה, ובהיותה נעדרת היגיון פנימי.

בנסיבות אלו, לא מצאתי ממש בטענות המבקש על אודות אי ביצוע השלמות חקירה. כידוע, רק במקרים בהם מחדלי החקירה יורדים לשורשו של עניין והשפעתם חמורה, ייתכן כי בית המשפט יראה לנכון להורות על זיכויו של נאשם, תוך התחשבות במכלול הראיות שהוצגו לפניו (רע"פ 3894/18 בוריס נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (13.6.2018); רע"פ 689/20 גבאי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (28.1.2020)).

אין זה המקרה שלפניי - אשמתו של המבקש הוכחה כנדרש בהליך הפלילי, ולא מתעורר ספק בדבר זיהויו כמי שביצע את העבירה. ממילא, אף בהכרעת הדין נקבע כי לא ידוע באופן מוחלט אם אכן לא בוצעו השלמות חקירה, משסוגיה זו לא הונחה לפתחו של בית המשפט, ולא הונחה כל החלטה של מותב אחר בבקשה מושא הטענה ככל

והתבקשה (ראו פסקה 42 להכרעת הדין).

10. יתר על כן, אין בידי לקבל את טענת המבקש אשר לגזר דינו. אומנם העבירה בה הורשע נחקקה לפני מספר שנים אחדות, אך למרבה הצער אין זה המקרה הראשון בו עבריינים בוחרים לנקוט באלימות כלפי מי שאמון על שמירת החוק בדרך של יידוי אבנים לעברו. ואכן, עיון בגזר דינו של המבקש מעלה כי מתחם העונש ההולם שנקבע בעניינו, נעשה בצל מדיניות הענישה שננקטה במקרים דומים, אף אם ייחוס העבירה בגדרם היה שונה.

וידגש - עונשו של המבקש אינו מחמיר עמו, וודאי שאינו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת, וזאת בפרט לנוכח עברו הפלילי.

11. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ה באדר ב' התשפ"ב (28.3.2022).

ש ו פ ט